

stee vilde have givet de fra Fyen overførte Tropper til Slaget den 6te Juli megen Bænkfællighed med at komme over. Med ligesaa megen Dærvhed overtog han Commandoen, da den hæderlige Rye faldt i Slaget den 6te Juli, hvad allerede berørt er. Med det samme Mod og den samme Dærvhed saae man ham igjen i Istedslaget, og jeg mener oven paa dette, at Overcommandoen for Armeen har vist ham et sandt Eilidsvotum, idet den saa vigtige Commando, der var betroet den saa talentfulde og saa hæderlige Oberst Schepeleren ved det høire Flansecorps, da denne blev forhindret i at fortsætte sin Virken ved sine Saars Dyrind og maatte søge Lægehjælp, — idet denne Commando da af Overcommandoen overgaves til Irmingen, som saaledes udvalgtes til denne Hæderspost. Ogsaa her kom jeg i Berørelse med ham, som hørende til denne Afdeling, og jeg saae her igjen den samme Iver for den gode Sag; men jeg troer ogsaa med Bestemthed at kunne sige, at jeg saae Spiren til den kommende Sygdom. Jeg saae allerede her den Exaltation, som daglig steg hos ham, men altid viste sig paa Pligtens og Vrens Bane, hvor det altid var hans Maal at komme frem og gavne og virke for den gode Sag. Jeg er derfor overtydet om, at den afdøde Irmingen bar Spiren til sin efterfølgende Sygdom og paafølgende Død fra Felten af. Naar vi altsaa tage disse Betragtninger til Hjælp og erindre, at Enken efter en saadan Hædersmand sidder tilbage i trange Kaar og med mange Børn, saa mener jeg, at der vel er Grund til for det høitærede Thing at modtage dette Lovforslag med velvillig Imødekommen.

Lehmann: Det er paa ingen Maade for at modsætte mig det nærværende Lovforslag, for hvilket jeg agter at stemme, og end mindre for at give yderligere Bidrag til den Afdødes Charakteristik, at jeg har udbedet mig Ordet, men kun for at gøre den Bemærkning, — for at ikke Nigsdagens vedvarende Tausshed skal betragtes som en Billigelse i Principet af saadanne smaa Undtagelseslove, — at det er min Overbeviisning, at hvor der ikke er Grund til at gøre Mere, end her er steet, der forekommer det mig, at der sjældent er Grund til at gøre Noget.

Krigsministeren: Jeg skal i Anledning af den sidste Bemærkning blot yttre, at det ogsaa har forekommet mig, at det var Lidt, der blev gjort; men det har ikke været muligt for Bestyrelsen at ypnæe Mere, og jeg holder mig paa den anden Side overbevist om, at selv dette Lidt vil blive modtaget med Taknemmelighed, og derfor er det, at Forslaget fremkommer, som jeg haaber, at det ærede Thing vil antage.

Da Ingen videre begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning, og den blev vedtaget og es eenstemmigt med 40 Stemmer.

Formanden: Den derpaa følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov, hvorved § 5 i Forordningen af 13de Januar 1736 forandres. Sagen er til første Behandling.

Rnuth: Det er ikke for paa dette Standpunkt at udtale nogen bestemt Dom over det foreliggende Lovforslag, at jeg har bedet om Ordet, men snarere for at bede mig nærmere oplyst derom af Mænd, som efter deres Livsstilling maae staae de her berørte Forhold noget nærmere. Jeg troer ialfald, at man ikke kan søge noget Beviis for, hvad der kan i det Hele ansees at være det ærede Things Mening, deri, at dette Spørgsmaal har været behandlet her i den foregaaende Session. Det vil jo nemlig erindres, at det dengang blev behandlet som en Paragraph under et Lovforslag, der angik Skolegangen og de nærmere Regler derom, og jeg troer, at Spørgsmaalet derved kom i en vis Uklarhed, eller, at ialfald de Synspunkter, som nærmest hørte derhen, ikke kom til at træde ret frem. Det var dengang den sædvanlige Betragtning, — men en Betragtning, som vistnok ikke stemmer med Forholdene, som de nu bestaae hos os, og som de nødvendiggjør mere og mere maae komme til at udvikle sig, — at Skolegang og Confirmation skulde betragtes som hørende sammen som eet, saa at den kirkelige Confirmation blev Slutstenen paa Skolegangen. Det har vistnok i de fleste Tilfælde været det aldeles Almindelige, men